

[Gert Petersen]

pel. Vi har oplevet det samme i forbindelse med landbrug og miljøpolitik for slet ikke at tale om indførelsen af den skattefidus, som går under navn af OD-forliget. Her kan man se, hvad de Radikale reelt mener med snakken om medindflydelse og medejendomsret: det, de mener, det er en forkølet skattefidus!

Det er mig ubegribeligt, at dette radikale parti kan gå for at være i besiddelse af en særlig ansvarlighed. Ansvar har det, det skal guderne vide – måske hovedansvar – bl.a. og især for de sidste fem års økonomiske politik. Men er den politik udtryk for ansvarlighed? Den har bragt ulykker over hundredtusinder af de dårligst stillede, og den er endt med en samfundsøkonomisk katastrofe.

For 4 år siden svarede vores udlandsgæld til 1 års dansk eksport; nu svarer den til 1½ års dansk eksport. Vi skylder faktisk udlandet op mod 2½ milliard arbejdstimer. Bare for at betale renterne til udlandet er der årlig nu 100.000 mennesker, der må slide og slæbe. I 1977 – for 10 år siden – kunne 25.000 mennesker klare denne opgave. I alle disse år har de Radikale haft betydelig indflydelse på den førte politik, først gennem de forlig, de indgik med den socialdemokratiske mindretalsregering, og i de sidste fem år gennem deres langt mere intime omgang med firkanteringen.

Så vil hr. Niels Helveg Petersen belære os andre om ansvarlighed! Jo mere indflydelse, han og de Radikale har fået, jo værre er det gået, jo mere uansvarlig har den økonomiske politik været.

Både af denne grund og fordi Det Radikale Venstre entydigt har valgt side med firkanter, hvad angår fordelingspolitikken, er det for Socialistisk Folkeparti helt uacceptabelt at tale om et alternativ, der indbefatter de Radikale, til den førte politik.

Det betyder ikke, at samarbejde er umuligt på andre områder. På nogle punkter har jo en gammel radikal holdning trods alt overvintret – det er ikke lykkedes hr. Niels Helveg Petersen at få bugt med den. Det gælder sikkerhedspolitikken, hvor vi står hinanden nær, men det gælder også kampen mod de kostbare civile prestigeprojekter som Storebæltsbro og hybridnet. Og vi har da også i det eksisterende Folketing set, at et alternativt flertal, som rakte lige fra Venstresocialisterne til de Radikale, har kunnet manifestere sig på visse områder, f.eks. vedrørende

støtten til unge under uddannelse, imod regeringen.

Dybest set lægger SF hovedvægten på, hvad der samarbejdes om, og ikke hvem der samarbejdes med. Men vi ved bare, at når det kommer til den grundlæggende økonomiske politik og fordelingspolitikken, så hører de Radikale hjemme på den anden side af skellet. Her er der ikke noget »hvad« at samarbejde om; det må stå tindrende klart.

SF anser det tværtimod for en aktuell hovedopgave ved det kommende valg – og jo før det kommer, jo bedre – at bringe det borgerlige flertal her i salen, indbefattet de Radikale, i mindretal og erstatte det med et flertal af arbejderpartierne, først og fremmest af S og SF. Et sådant nyt flertal er forudsætningen for, at der kan føres en helt anden politik, der, om jeg så må sige, vender bøtten, og som vi vil arbejde på – det skjuler vi slet ikke fra SFs side – en politik, som kan indlede en langsigtet udvikling, der ændrer selve den økonomiske og sociale magtstruktur i vort samfund i demokratisk socialistisk retning.

Derfor anser vi i SF følgende hovedpunkter i en alternativ politik for centrale: for det første en drastisk nedbringelse af arbejdsløsheden, og det kan ikke lade sig gøre alene ved at styrke eksporterhvervene. De skal også styrkes – heri er vi enige – men de kan ikke klare arbejdsløshedsproblemet alene; en bedre fordeling af den eksisterende mængde arbejde, dvs. en arbejdstidsnedsættelse, er en absolut nødvendighed for at bekæmpe arbejdsløsheden.

For det andet en betydelig social omfordeling til gavn for de dårligst stillede, bl.a. ved fuld opregulering af de sociale nedskæringer, som den borgerlige regering har gennemført, og forbedring af folkepensionen.

Sideløbende hermed skal der ske indledning af en ny socialreform, der kan gøre op med umyndiggørelse, passivitet og bureaukrati. For det er ikke sådan, som hr. Tørnæs påstår, at socialister er for umyndiggørelse og bureaukrati. Tværtimod, jeg kan forsikre hr. Tørnæs, at når det drejer sig om disse spørgsmål, vil SF være at finde på den side, som bekæmper bureaukrati og umyndiggørelse. Men vi bekæmper det ikke ved at bryde med solidaritetens principper; det er pointen: solidariteten er lige så afgørende for os som socialister.